

NATASZA TARDIO

**VLUCHT**

---

**ONZICHT-  
BAAR**

*Voor Edmondo*

*Samen bestaan wij langer dan alleen en dat zegt eigenlijk al genoeg.*

© 2014 Natasza Tardio (Onzichtbaar)

© 2016 Natasza Tardio (Vlucht)

© 2022 Ezo Wolf Uitgevers | Sint Pancras

Omslagontwerp: Sproud, Haarlem

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O., Alkmaar

Alle personages en gebeurtenissen in dit verhaal zijn fictief en verhouden zich op geen enkele manier tot de werkelijkheid. Elke overeenkomst met bestaande personen, gebeurtenissen, plaatsen, groeperingen of entiteiten berust op louter toeval.

ISBN: 9789083209418

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ezowolf.nl

*Leve mijn vijanden! Zij kunnen me  
tenminste niet verraden.*

*Henry de Montherlant (Frans schrijver 1896-1972)*

# PROLOOG

---

## De dag dat alles anders werd

*Door: Ana Bootsma*

Alles werd anders op de dag dat mijn broertje niet thuiskwam. Eerst dachten we dat hij gewoon weer eens laat was en dus stuurde mijn moeder me naar het speeltuintje. Niet dat het echt een speeltuin was, eerder een leeg stukje grond met een zandbak in het midden. Maar voor mijn broertje was dat voldoende. Vijfjarigen zijn snel tevreden. Tevreden en nieuwsgierig.

Eenmaal bij de speeltuin aangekomen zag ik al snel dat Daniël er niet was. Hij is vast al naar huis gegaan, dacht ik, maar mijn buik had een eigen mening. Een akelige kriebel zorgde ervoor dat ik sneller begon te lopen.

‘Verdomme, Daniël,’ mompelde ik zachtjes.

Eigenlijk wist ik het al voor ik weer thuis was. Mijn maag kromp pijnlijk ineen toen ik zag dat zijn rode laarsjes niet in de gang stonden.

‘Waar kan hij nou zijn, Ana?’ Handenwringend liep mijn moeder van de gang naar de kamer en weer terug. Daarna begon ze te mopperen. Dat doet ze altijd als ze ongerust of gestrest is.

‘Waar is-ie nou? Hij weet toch dat hij naar binnen moet komen als de lantaarnpalen gaan branden? Als hij zo thuis is dan kan hij meteen na het eten naar bed.’

‘Misschien is hij naar Bennie gegaan? Had hij geen zin meer om alleen te spelen?’ Mijn moeder knikte aarzelend, maar ik zag de twijfel in haar ogen en het beviel me niets hoe ze haar lippen stijf op elkaar drukte en haar kaakspieren aanspande. Het is gek hoe zulke details je op zo’n moment opvallen. Net als de klok in de woonkamer die opeens veel harder leek te tikken. Ik had er nooit eerder bij stilgestaan wat een lawaai hij maakte. Tik, tak, tik, tak. Het liefst had ik dat antieke ding kapotgeslagen.

Achteraf wist ik toen eigenlijk al dat ik mijn broertje nooit meer levend terug zou zien. Helemaal niet meer eigenlijk, want nadat hij was gevonden mocht ik niet meer bij hem. Het zou te gruwelijk zijn, niet goed voor me. Ik kon me Daniël maar beter herinneren zoals ik hem had gekend. Zijn moordenaar was grondig te werk gegaan, zo grondig dat het gezicht van mijn broertje onherkenbaar was. Ik had het mijn moeder een paar avonden nadat Daniël was gevonden, tegen mijn vader horen gillen, waarna ze luid begon te huilen.

Met mijn handen tegen mijn oren zakte ik op de grond met mijn rug tegen de kast en dacht terug aan de laatste keer dat ik Daniël had gezien. De dag van zijn verdwijning. Hij was me komen storen terwijl ik bezig was met mijn huiswerk.

‘Wil je spelen, Ana?’

‘Niet nu, Daniël. Ik heb het druk.’ Ik had hem slechts vluchtig aangekeken, maar de teleurstelling in zijn ogen zou ik nooit meer vergeten.

‘Volgende keer, Daniël, ik moet mijn huiswerk afmaken.’ Maar er kwam geen volgende keer. Daniël ging naar buiten, alleen naar de zandbak, omdat zijn zus het te druk had om te spelen.

Niet lang daarna kwam ik erachter dat de moordenaar van mijn broertje een klas hoger zat dan ik, op dezelfde school notabene, waar hij met

een geweer eerst een aantal leerlingen en vervolgens een leraar doodschoot. En als laatste zichzelf, de lafaard. Ik was die dag niet aanwezig.

Inmiddels is mijn broertje alweer twee jaar dood. Vermoord, afgeslacht als een beest. Door iemand die slechts twee jaar ouder was dan ik. Een vijftienjarig monster dat een vijfjarige engel vermoordde. Zomaar, gewoon omdat hij daar zin in had. Gewoon omdat het kon.

Het gaat wel iets beter. Af en toe zie ik mijn moeder weer lachen en mijn vader slaapt weer thuis. De ruzies zijn grotendeels opgehouden, net als de huilpartijen, en hoewel Daniël nooit meer terug zal komen, is zijn kamer nog steeds intact. Op slot, maar ik weet waar de sleutel ligt en zo af en toe ga ik er 's nachts heen. Dan sta ik daar in het donker, en als ik mijn best doe kan ik heel vaag nog zijn geur ruiken.

Ik probeer me voor te stellen dat hij in zijn kinderbedje ligt, terwijl ik zie dat het niet zo is. Zijn bed is te netjes. Geen hoopje mens dat daar lekker ligt te slapen, geen kleine voetjes die onder de dekens uitsteken, maar een plat en keurig opgemaakt bed. Leeg. Een bed dat nooit meer beslapen wordt. Een eenzaam en verlaten bed.

Soms ga ik er even op liggen. Alsof ik het wil troosten, maar misschien zoek ik zelf wel troost, ook al weet ik dat die nooit zal komen. Niet na die vreselijke dag. De dag waarop Daniël verdween. De dag waarop alles anders werd.

# HOOFDSTUK 1

---

‘Lucy, kun je nu eindelijk gaan zitten en stil zijn? En dat geldt overigens ook voor de rest!’ René van Meren, onze leraar Nederlands, klinkt behoorlijk geïrriteerd. Niets voor hem, normaal is hij altijd erg relaxed, maar het is nogal rommelig in de klas, en daarbij is dit al de derde keer dat Lucy een waarschuwing krijgt. Zo te horen kan ze nu maar beter luisteren en gaan zitten.

‘Ana.’ Naast me probeert Roos mijn aandacht te trekken. ‘Ana, heb je dit gezien?’ Over de tafel schuift ze een opgevouwen stuk krant. Zenuwachtig kijk ik in de richting van René. In tegenstelling tot Lucy heb ik geen zin in problemen en het is duidelijk dat voor hem de maat vol is. Voorzichtig pak ik het stuk krantenpapier van tafel en hou het vlak boven mijn schoot, net onder de tafel uit het zicht van de leraar.

Ik voel Roos naar me kijken en word daar alleen maar zenuwachtiger van. Snel vouw ik het stukje krant open. Grote, dikke letters lijken bijna van het papier te spatten.

*GEZOCHT: SCHRIJFTALENT.* Snel lees ik verder. *Altijd al gedroomd van een schrijfcarrière? Schrijf je korte verhalen en ben je tussen de twaalf en achttien jaar oud? Doe dan mee aan de spannende schrijfwedstrijd*

*Imagine!*. Verbaasd kijk ik in de richting van Roos.

‘Daar moet je aan meedoen!’ sist ze zo hard dat ik geschrokken opkijk. Gelukkig is René bezig met Lucy, die weer eens behoefte heeft aan extra aandacht.

‘Doe niet zo gek. Dat kan ik helemaal niet.’ Maar daar neemt Roos geen genoegen mee. ‘Natuurlijk kan je dat wel. Je schrijft ontzettend goed. Dit is echt iets voor jou! Ze zijn op dit moment overal aan het werken. Op Facebook, Twitter, in de krant.’ Twijfelend kijk ik nog eens naar de advertentie in mijn hand en denk snel na. Ergens wil ik best wel meedoen. Ik ben gek op schrijven en heb thuis mappen vol met korte verhalen, maar ik ben er niet van overtuigd dat dat me een goede schrijver maakt. Niet per se iemand met talent. En al had ik wel talent, hoe moest dat dan met mijn moeder? Die zou het vast niets vinden. Vooral niet als ons gezin daardoor in de publiciteit zou komen. *Opnieuw in de publiciteit*.

‘Ik kan niet meedoen. Het gaat thuis net iets beter. Ik weet niet wat mijn moeder ervan zal vinden. Er komt toch aandacht en je weet hoe moeilijk ze dat vindt. Na al dat gedoe met Daniël.’ Met een snelle beweging maak ik een prop van het stuk krantenpapier en leg die op de hoek van de tafel.

‘Echt wel dat je meedoet! Je bent gek als je dit laat schieten. Je moeder kan het heus wel aan. Het is maar een schrijfwedstrijd; je gaat niet meedoen met *X Factor*.’ Roos pakt met haar ene hand de prop beet en met haar andere mijn pols.

‘Au!’ Ik probeer mijn hand terug te trekken, maar ze laat me niet los. Door de druk van haar vingers open ik mijn hand. Net ver genoeg om de prop erin te duwen. Ze kijkt me bijna woedend aan en laat dan mijn hand los.